

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Oppimista pappeudessa

Jos olette ahkeria ja kuuliaisia pappeudessa, yllenne tullaan vuodattamaan hengellisen tiedon aarteita.

Olen kiitollinen siitä, että saan olla kanssanne tässä Jumalan pappeuden haltijoiden kokouksessa. Olemme tänä iltana monissa eri paikoissa ja monissa vaiheissa pappeuden palvelutyötämme. Silti kaikissa eri olosuhteissamme meillä on yksi yhteinen tarve. Se on oppia velvollisuutemme pappeudessa ja saada lisää voimaa huolehtia niistä.

Kun olin diakoni, tunsin voimakkaasti tuon tarpeen. Asuin pienessä kirkon seurakunnassa New Jerseyn osavaltiossa Yhdysvaltojen itärannikolla. Olin ainoa diakoni seurakunnassa – en pelkästään ainoa, joka otti osaa, vaan ainoa jäsenluettelossa oleva. Isoveljeni Ted oli ainoa opettaja. Hän on täällä tänä iltana.

Kun olin vielä diakoni, perheemme muutti Utahiin. Siellä oli kolme suurenmoista asiaa, jotka nopeuttivat kasvua pappeudessa. Ensimmäinen oli kooruminjohtaja, joka osasi istua neuvostossa kooruminsa jäsenten kanssa. Toinen oli suuri usko Jeesukseen Kristukseen, mikä johti siihen suureen rakkauteen, josta olemme kuulleet – rakkauteen toisiimme kohtaan. Ja kolmas oli yhteinen vakaumus siitä, että meitä yhdistävä pappeuden

tarkoitus oli tehdä työtä ihmisten pelastamiseksi.

Tilanteeseen ei vaikuttanut se, että seurakunta oli vakiintunut. Se, mitä siellä seurakunnassa oli, on mahdollista missä tahansa, missä kirkon yksikössä olettekin.

Nämä kolme asiaa ovat kenties niin kiinteä osa pappeuskokemuksianne, että tuskin huomaatte niitä. Te muut ette kenties tunne tarvetta kasvuun, joten nämä apukeinot tuntuvat teistä ehkä tarpeettomilta. Oli kummin tahansa, rukoilen, että Henki auttaa minua tekemään ne teille selkeiksi ja houkutteleviksi.

Puhuessani näistä kolmesta pappeudessa kasvamisen apukeinosta tarkoituksenani on innostaa teitä arvostamaan niitä ja käyttämään niitä. Jos teette niin, palvelemisenne muuttuu täysin, parempaan suuntaan. Ja jos pidätte pappeuden palvelutyönne kunniaissa, se tulee siunaamaan taivaallisen Isän lapsia enemmän kuin nyt voitte kuvitella olevan mahdollista.

Oivalsin ensimmäisen asian, kun minut toivotettiin tervetulleeksi pappien koorumiin, jonka johtajana oli piispa. Se voi tuntua teistä pieneltä, vähäpätöiseltä asialta, mutta se antoi

minulle pappeudessa voiman tunteen, joka on muuttanut palvelemistani pappeudessa siitä saakka. Se alkoi tavasta, jolla hän johti meitä.

Minusta tuntui siltä, että hän suhtautui nuorten pappien mielipiteisiin aivan kuin olisimme olleet viisaimpia miehiä maailmassa. Hän odotti, kunnes kaikki halukkaat olivat puhuneet. Hän kuunteli. Ja kun hän päätti, mitä pitäisi tehdä, minusta tuntui siltä, että Henki vahvisti päätökset meille ja hänelle.

Tajuan nyt, että olin tuntenut, mitä pyhissä kirjoituksissa tarkoitetaan, kun siellä sanotaan, että johtajan tulee istua neuvostossa kooruminsa jäsenten kanssa.¹ Ja vuosia myöhemmin, kun olin piispa, niin nuorena pappina oppimani asiat olivat opetuksena sekä minulle että pappien koorumilleni.

Kaksikymmentä vuotta myöhemmin minulla oli piispana tilaisuus nähdä neuvoston tehokkuus paitsi seurakuntakeskuksessa myös vuorilla. Erään lauantaian toiminnan aikana yksi koorumimme jäsenistä oli yhtäkkiä eksynyt metsään. Sikäli kuin tiesimme, hän oli yksin ja vailla lämpimiä vaatteita, ruokaa ja suojaa. Etsimme häntä tuloksetta.

Muistini mukaan rukoilimme yhdessä, pappien koorumi ja minä, ja sitten pyysin jokaista puhumaan. Kuuntelin tarkoin, ja minusta vaikutti siltä, että koorumin jäsenetkin kuuntelivat toisiaan. Jonkin ajan kuluttua meidät valtasi rauhallinen tunne. Minusta tuntui, että eksyksissä oleva koorumimme jäsen oli turvassa ja kuivana jossakin.

Minulle kävi selväksi, mitä koorumin tuli tehdä ja mitä ei. Kun hänet löytäneet ihmiset kuvailivat paikan, jonne hän oli mennyt metsässä etsimään turvaa, minusta tuntui, että tunnistin sen. Mutta suurempi ihme minulle oli nähdä, miten yhdistyneen

pappeusneuvoston usko Jeesukseen Kristukseen tuo ilmoitusta miehelle, jolla on pappeuden avaimet. Me kaikki kasvoimme sinä päivänä pappeuden voimassa.

Toinen avain yhä suurempaan oppimiseen on tuntee suuren uskon synnyttämää rakkautta toisiamme kohtaan. En tiedä, kumpi tulee ensin, mutta molemmat tuntuvat olevan aina mukana, kun pappeudessa tapahtuu suurta ja nopeaa oppimista. Joseph Smith opetti sen meille esimerkin avulla.

Kirkon alkuaikoina tällä taloudenhoitokaudella hän sai Jumalalta käskyn vahvistaa pappeuden voimaa. Häntä neuvottiin perustamaan kouluja pappeudenhaltijoille. Herra asetti vaatimuksen, että niiden, joiden oli määrä opettaa ja saada opetusta, tuli rakastaa toisiaan. Tässä ovat Herran sanat, jotka koskevat pappeuden oppimisen paikan luomista ja sitä, millainen se oli niille, joiden oli määrä oppia siellä:

”Järjestäytykää; – – perustakaa – – opin huone, – – järjestyksen huone – –.

Nimittäkää keskuuteenne opettaja, älköötäkä kaikki puhukoo samanaikaisesti; vaan yksi puhukoon kerrallaan ja kaikki kuunnelkoot hänen sanojaan, niin että kun kaikki ovat puhuneet, kaikki olisivat rakentuneet kaikkien sanoista ja jotta jokaisella olisi yhtäläinen oikeus.”²

Herra kuvaa sitä, minkä olemme jo nähneet, eli pappeusneuvoston tai -luokan voimaa saada Hengen ilmoitusta. Ilmoitus on ainoa tapa, jolla me voimme tulla tietämään, että Jeesus on Kristus. Tuo suuri usko on ensimmäinen puola tikapuissa, joita kiipeämme oppiaksemme evankeliumin periaatteet.

Opin ja liittojen luvun 88 jakeissa 123 ja 124 Herra tähdensi rakkautta toinen toistaan kohtaan ja sitä, ettei pidä etsiä vikoja toisistaan. Jokainen pääsi Herran profeetan perustamaan pappeuskouluun tekemällä kohotetuun käsin liiton olla ystävä ja veli rakkauten siteissä³.

Me emme noudata tuota tapaa nykyään, mutta aina kun olen nähnyt merkittävää oppimista pappeudessa,

nuo rakkauden siteet ovat olleet olemassa. Edelleen olen nähnyt sen sekä evankeliumin totuuksien oppimisen syynä että seurauksena. Rakkaus kutsuu paikalle Pyhän Hengen vahvistamaan totuuden. Ja jumalallisten totuuksien oppimisen ilo luo rakkautta niiden ihmisten sydämessä, jotka kokevat yhdessä tuota oppimista.

Myös päinvastainen on totta. Epäsopu tai kateus rajoittaa Pyhän Hengen kykyä opettaa meitä ja rajoittaa kykyämme ottaa vastaan valoa ja totuutta. Ja ne pettymyksen tunteet, joita ne, jotka ovat odottaneet oppimiskokemusta mutta eivät ole sitä saaneet, poikkeuksetta kokevat, ovat suurimpia epäsovun ja vikojen etsimisen siemeniä.

Minusta näyttää siltä, että pappeudenhaltijoilla, jotka oppivat hyvin yhdessä, on aina keskuudessaan erinomaisia rauhantekijöitä. Rauhantekijä näkee pappeusluokissa ja -neuvostoissa. Se on sitä, että osaa auttaa ihmisiä löytämään yhteistä maaperää silloin kun toiset näkevät eroja. Rauhantekijän lahja on osata auttaa ihmisiä näkemään, että jonkun toisen sanat olivat asian edistämiseksi eivätkä oikaisemiseksi.

Kun Kristuksen puhdasta rakkautta ja rauhantekijänä olemisen halua on riittävästi, ykseys on mahdollista pappeusneuvostoissa ja -luokissa. Siihen tarvitaan kärsivällisyyttä ja nöyryyttä, mutta olen nähnyt sitä jopa silloin kun asiat ovat vaikeita ja neuvostoissa tai luokissa olevien ihmisten tausta on hyvin erilainen.

On mahdollista kohota sen korkean vaatimuksen tasolle, jonka Herra on asettanut pappeudenhaltijoille näiden tehdessä päätöksiä koorumeissa. Se on mahdollista, kun on suurta uskoa ja rakkautta ilman kiistelyä. Tässä on Herran vaatimus, jota Hän suosittaa päätöksimme: ”Ja jokainen päätös,

jonka mikä tahansa näistä koorumeista tekee, täytyy tehdä sen yksimielisellä äänellä; toisin sanoen jokaisen jäsenen kussakin koorumissa täytyy olla yhtä mieltä sen päätöksistä, jotta niiden päätöksillä olisi sama voima tai pätevyys keskenään.”⁴

Kolmas apukeino oppimiseen pappeudessa on yhteinen vakaumus siitä, miksi Herra siunaa meitä ja luottaa meihin antamalla haltuumme ja käyttöömme Hänen pappeutensa. Se on siksi, jotta tekisimme työtä ihmisten pelastamiseksi. Tämä yhteinen vakaumus tuo ykseyttä koorumeihin. Me voimme alkaa oppia sitä pyhien kirjoitusten kertomuksella siitä, kuinka meitä henkipoikina valmistettiin ennen syntymää tähän harvinaiseen kunniaan olla pappeudenhaltijoita.

Puhuessaan niistä, joille uskotaan suuri pappeuden luottamustehtävä tässä elämässä, Herra sanoi: ”Tosiaan ennen syntymäänsä he saivat monien muiden kanssa ensimmäiset opetuksensa henkien maailmassa ja heitä valmistettiin tulemaan maailmaan Herran hyväksi näkemänä aikana tekemään työtä hänen viinitarhassaan ihmissielujen pelastamiseksi.”⁵

Pappeudessa meillä kaikilla on pyhä velvollisuus tehdä työtä ihmissielujen hyväksi. Meidän on tehtävä enemmän kuin vain opittava, että se on velvollisuutemme. Sen täytyy painua niin syväälle sydämeemme, etteivät sen enempää toimimme monet

vaatimukset elämän kukoistuksessa kuin iän tuomat koettelemuksetkaan voi saada meitä poikkeamaan tuosta tarkoituksesta.

Jokin aika sitten kävin erään ylipapin luona. Hän ei kykene enää tulemaan koorumimme kokouksiin. Hän asuu yksin. Hänen ihana vaimonsa on kuollut ja hänen lapsensa asuvat kaukana. Aika ja sairaus rajoittavat hänen kykyään palvella. Hän nostelee yhä painoja pitääkseen yllä aiemmista vahvoista voimistaan sen mitä kykenee.

Kun astuin hänen kotiinsa, hän nousi rollaattoristaan tervehtimään minua. Hän kehotti minua istumaan lähelleen tuoliin. Puhuimme iloisesta yhteistyöstämme pappeudessa.

Sitten hän sanoi minulle hyvin painokkaasti: ”Miksi minä elän yhä? Miksi olen yhä täällä? En kykene tekemään mitään.”

Kerroin hänelle, että hän teki jotakin minun hyväkseni. Hän kohotti minua uskollaan ja rakkaudellaan. Jopa lyhyellä keskustelullamme hän herätti minussa halun olla parempi. Hänen esimerkinsä päättäväisyydestä tehdä jotakin, millä on merkitystä, oli innoittanut minua pyrkimään lujemmin palvelemaan muita ja Herraa.

Mutta hänen äänensä surullisesta soinnista ja katseesta silmissään saattoi aistia, etten ollut vastannut hänen kysymyksiinsä. Hän mietti yhä, miksi Jumala antaa hänen elää, vaikka hänen kykynsä palvella ovat niin rajalliset.

Tavanmukaisen ystävälliseen tapansa hän kiitti minua siitä, että olin tullut katsomaan häntä. Kun nousin lähteäkseni, hoitaja, joka tulee hänen luokseen pariksi tunniksi joka päivä, tuli toisesta huoneesta. Yksityisessä keskustelussamme tämä iäkäs ylipappi oli kertonut minulle vähän hoitajastaan. Hän sanoi, että hoitaja oli suurenmoinen. Hoitaja oli asunut myöhempien aikojen pyhien keskuudessa suurimman osan elämäänsä mutta ei ollut vielä jäsen.

Hoitaja tuli saattamaan minut ovelle. Iäkäs ylipappi osoitti häntä ja sanoi hymyillen: ”Näetkö nyt? En pysty mihinkään. Olen yrittänyt saada hänet kastetuksi kirkkoon, mutta ei siitä ole mitään tullut.” Hoitaja hymyili miehelle ja minulle. Astuin ulos ja käännyin lähellä olevaa kotiani kohti.

Tajusin silloin, että vastaukset tuon uskollisen ylipapin kysymyksiin oli kylvetty aikoja sitten hänen sydämeensä. Hän yritti tehdä velvollisuutensa, jota hänelle oli opetettu niiden vuosikymmenten ajan, kun hän oli pappeudenhaltija.

Hän tiesi, että ainoa tapa, jolla tuo nuori nainen voisi saada pelastuksen siunaukset Jeesuksen Kristuksen evankeliumin kautta, oli tehdä liitto menemällä kasteelle. Hän itse oli saanut opetusta liittojen mukaan jokaisen koorumin jokaiselta johtajalta diakoneista ylipappeihin.

Hän muisti ja tunsikin oman valansa ja liittonsa pappeudessa. Hän piti ne yhä.

Hän oli Vapahtajan todistaja ja lähetyssaarnaaja, minne elämä hänet veisikin. Se oli jo hänen sydämessään. Sydämessään hänellä oli halu, että hoitajan sydän voisi muuttua Jeesuksen Kristuksen sovituksen kautta pitämällä pyhät liitot.

Tämän ylipapin aika tämän elämän pappeuskoulussa on suhteellisen lyhyt iankaikkisuuteen verrattuna. Mutta

jopa tuona lyhyenä ajanjaksona hän on oppinut hallitsemaan iankaikkisen opinto-ohjelman. Minne Herra hänet kutsuukin, hän vie mukanaan pappeuden opetuksia, jotka ovat iankaikkisesti arvokkaita.

Teidän pitäisi olla paitsi innokkaita oppimaan pappeuden opetuksenne tässä elämässä myös suhtautua myönteisesti siihen, mikä on mahdollista. Muutamat meistä saattavat ajatuksissaan rajoittaa mahdollisuuksiaan oppia sitä, mitä Herra asettaa etemme palveluksessaan.

Eräs nuori mies lähti 1840-luvun alkupuolella pienestä kylästään Walesissa, kuuli Jumalan apostoleja ja liittyi Jumalan valtakuntaan maan päällä. Hän purjehti pyhien kanssa Amerikkaan ja ajoi vankkureissa länteen tasankojen yli. Hän saapui tähän laaksoon Brigham Youngin jälkeen tulleessa ryhmässä. Hänen pappeuden palvelutyöhönsä sisältyi maatalan raivaamista ja muokkaamista.

Hän myi maatalan pilkkahintaan lähteäkseen Herran lähetysohjon nykyisen Nevadan erämaihin pitämään huolta lampaista. Sieltä hänet kutsuttiin toiseen lähetysohjon valtameren yli samaan kylään, josta hän oli lähtenyt köyhänä seuraamaan Herraa.

Kaikesta kokemastaan hän löysi keinon oppia pappeusveljiensä

kanssa. Koska hän oli rohkea lähetyssaarnaaja, hän käveli Walesissa kujaa pitkin erään miehen kesäasunnolle, joka oli toiminut neljä kertaa Englannin pääministerinä. Hän meni tarjoamaan tälle Jeesuksen Kristuksen evankeliumia.

Suurmies päästi hänet kesäasuntoonsa. Tämä mies oli valmistunut Eton Collegesta ja Oxfordin yliopistosta. Lähetyssaarnaaja puhui hänen kanssaan ihmisen alkuperästä, Jeesuksen Kristuksen keskeisestä asemasta maailmanhistoriassa ja jopa kansojen kohtalosta.

Heidän keskustelunsa päätteeksi isäntä kieltäytyi tarjouksesta mennä kasteelle. Mutta heidän erotessaan tuo yhden maailman mahtavimman imperiumin johtaja kysyi nöyrältä lähetyssaarnaajalta: ”Missä sait koulutuksesi?” Lähetyssaarnaaja vastasi: ”Jumalan pappeudessa.”

Olette kenties joskus ajatelleet, kuinka paljon parempaa elämänne olisi ollut, jos teidät olisi hyväksytty opiskelijaksi johonkin hienoon

kouluun. Rukoilen, että tulette näkemään, miten suuresti Jumala rakastaa teitä ja millaisen tilaisuuden Hän on antanut teille päästä Hänen pappeuskouluunsa.

Jos olette ahkeria ja kuuluisia pappeudessa, yllenne tullaan vuodatamaan hengellisen tiedon aarteita. Tulette kasvamaan voimassanne vastustaa pahaa ja julistaa pelastukseen johtavaa totuutta. Tulette kokemaan iloa niiden onnesta, joita johdatatte kohti korotusta. Kodistanne tulee oppimisen paikka.

Todistan, että pappeuden avaimet on palautettu. Nuo avaimet ovat presidentti Thomas S. Monsonilla, ja hän käyttää niitä. Jumala elää ja tuntee teidät täydellisesti. Jeesus Kristus elää. Teidät valittiin kunniaan olla pyhän pappeuden haltijoita. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. OL 107:87.
2. OL 88:119, 122.
3. Ks. OL 88:133.
4. OL 107:27.
5. OL 138:56.

